

2. Aparatem pracy komisarzy gromadzkich (miejskich w miastach nie stanowiących powiatów i osiedlowych) są biura prezydów właściwych dla danego terenu rad narodowych.

§ 7. W okresie prac przygotowawczych i przeprowadzania spisu przewodniczący prezydów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) i powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych na wniosek komisarzy spisowych ustalają niezbędne formy pomocy organom spisowym i ich biurom w przeprowadzaniu spisu.

§ 8. 1. Spis przeprowadzą rachmistrze spisowi powołani przez komisarzy spisowych właściwych dla danego terenu — według zasad określonych instrukcjami Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

2. Upoważnia się prezydów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) i prezydów powiatowych rad narodowych (rad narodowych miast stanowiących powiaty) do nakładania na wniosek komisarzy spisowych w miarę potrzeby na urzędy, przedsiębiorstwa gospodarki uspołecznionej i instytucje państwowe obowiązku oddelegowania pracowników powołanych na rachmistrzów spisowych na okres do 14 dni. Liczba dni oddelegowań nie powinna jednakże przekroczyć 5% ogólnej ilości dni pracy niezbędnych do przeprowadzenia prac przygotowawczych do spisu, samego spisu i czynności pospisowych.

3. Pracownicy oddelegowani do akcji spisowej powinni być zwolnieni od zwykłych zajęć służbowych. Pracownikom tym macierzyste zakłady pracy wypłacą pełne wynagrodzenie służbowe wraz z wszystkimi dodatkami, obliczone według zasad obowiązujących przy udzielaniu urlopu wypoczynkowego, za cały okres oddelegowania.

4. Rachmistrze spisowi w czasie pełnienia obowiązków spisowych korzystają z ochrony prawnej przysługującej funkcjonariuszom państwowym.

§ 9. 1. Instytucje i osoby, na których ciąży obowiązek udzielania informacji rachmistrzom spisowym, obowiązane są udzielić odpowiedzi wyczerpujących i zgodnych ze stanem faktycznym na pytania zawarte w formularzach spisowych.

2. Obowiązki przewidziane w ust. 1 ciążą przede wszystkim na:

- 1) administracjach domów pozostających w zarządzie jednostek gospodarki uspołecznionej,
- 2) osobach zarządzających budynkami należącymi do osób fizycznych oraz osób prawnych nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej.

§ 10. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego może zarządzić ponowne przeprowadzenie spisu w tych obwodach, w których spis ten został przeprowadzony wadliwie.

§ 11. Przewodniczący prezydów właściwych rad narodowych spowodują, tam gdzie nazwy ulic i placów oraz numeracja nieruchomości nie są utrzymane w stanie aktualności, ich uporządkowanie w terminie do dnia 20 stycznia 1967 r.

§ 12. 1. Wprowadza się obowiązek sporządzania rocznych bilansów zasobów mieszkaniowych na podstawie imiennej ewidencji przyrostów i ubytków zasobów mieszkaniowych.

2. Prezes Rady Ministrów ustali zasady, sposób i terminy realizacji zadań, o których mowa w ust. 1.

§ 13. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Finansów, Prezesowi Głównego Urzędu Statystycznego, zainteresowanym ministrom i prezydentom rad narodowych.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

306

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 7 listopada 1966 r.

o rejestrze ukaranych za niektóre wykroczenia.

Na podstawie art. 34 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o przekazaniu niektórych drobnych przestępstw jako wykroczeń do orzecznictwa karno-administracyjnego (Dz. U. Nr 23, poz. 149) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy centralnym rejestrze skazanych Ministerstwa Sprawiedliwości prowadzi się rejestr ukaranych. Rejestr ukaranych prowadzi się na podstawie kart karnych sporządzanych przez sądy oraz przez kolegia karno-administracyjne.

§ 2. Rejestracji podlegają prawomocne wyroki sądów o skazaniu, prawomocne orzeczenia kolegiów karno-administracyjnych o ukaraniu oraz nakazy karne w sprawach o wykroczenia określone w art. 1—10 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o przekazaniu niektórych drobnych przestępstw jako wykroczeń do orzecznictwa karno-administracyjnego (Dz. U. Nr 23, poz. 149).

§ 3. O zarządzeniu wykonania zawieszony kary aresztu czyni się wzmiankę w rejestrze ukaranych.

§ 4. Organ orzekający, który wydał wyrok, orzeczenie lub nakaz karny w pierwszej instancji, po uprawomocnieniu się wyroku, orzeczenia lub nakazu karnego, sporządza kartę karną zawierającą dane osobowe skazanego lub ukaranego oraz dane dotyczące wyroku, orzeczenia lub na-

kazu, w szczególności — za co i na jaką karę sprawca został skazany lub ukarany.

§ 5. Kartę karną usuwa się z rejestru ukaranych po upływie trzech lat od wykonania, darowania lub przedawnienia kary, a w razie braku wiarygodnej wiadomości o dacie wykonania, darowania lub przedawnienia kary — po upływie czterech lat od wydania prawomocnego wyroku, orzeczenia lub nakazu karnego.

§ 6. Ponadto usuwa się kartę karną z rejestru ukaranych:

- 1) w razie otrzymania zawiadomienia o śmierci skazanego lub ukaranego,
- 2) jeżeli w ciągu czterech miesięcy po upływie okresu warunkowego zawieszenia wykonania kary aresztu nie wpłynęło do rejestru ukaranych zawiadomienie o zarządzeniu jej wykonania,
- 3) w razie uchylecia wyroku, orzeczenia o ukaraniu lub nakazu karnego w trybie rewizji nadzwyczajnej lub nadzoru.

§ 7. Wiadomości z rejestru ukaranych udziela się niezwłocznie po otrzymaniu zapytania o karalność:

- 1) sądom i prokuraturze,
- 2) kolegiom karno-administracyjnym,
- 3) organom Milicji Obywatelskiej i innym organom powo-

lanym do ścigania wykroczeń określonych w art. 1—10 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o przekazaniu niektórych drobnych przestępstw jako wykroczeń do orzecznictwa karno-administracyjnego,

- 4) innym podmiotom uprawnionym do składania bezpośrednio do kolegium karno-administracyjnego wniosków o ukaranie w sprawach o wykroczenia określone w art. 1—10 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o przekazaniu niektórych drobnych przestępstw jako wykroczeń

do orzecznictwa karno-administracyjnego — w związku ze składanym wnioskiem,

- 5) przedsiębiorstwom obowiązującym do prowadzenia kart kwalifikacyjnych osób zatrudnionych na stanowiskach kierowniczych, związanych z odpowiedzialnością materialną za powierzone mienie społeczne lub związanych z nadzorem i kontrolą w handlu.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1967 r.

Minister Sprawiedliwości: *S. Walczak*

307

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 16 listopada 1966 r.

w sprawie uczestnictwa Gujany w konwencjach nr 2, nr 5, nr 7, nr 10, nr 11, nr 12, nr 15, nr 19, nr 29, nr 42, nr 45, nr 95, nr 98, nr 105 i nr 115 Międzynarodowej Organizacji Pracy.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że Gujana stając się w dniu 8 czerwca 1966 r. członkiem Międzynarodowej Organizacji Pracy uznała się za nadal związaną postanowieniami niżej wymienionych konwencji, których stosowanie było uprzednio rozciągnięte na jej terytorium przez Wielką Brytanię:

Międzynarodowej konwencji (nr 2) dotyczącej bezrobocia, przyjętej w Waszyngtonie dnia 28 listopada 1919 r. (Dz. U. z 1925 r. Nr 54, poz. 364), Międzynarodowej konwencji (nr 5) w sprawie określenia najniższego wieku dopuszczania dzieci do pracy przemysłowej, przyjętej w Waszyngtonie dnia 28 listopada 1919 r. (Dz. U. z 1925 r. Nr 54, poz. 366), Międzynarodowej konwencji (nr 7) określającej najniższy wiek dopuszczania dzieci do pracy w marynarce, przyjętej w Genewie dnia 9 lipca 1920 r. (Dz. U. z 1925 r. Nr 54, poz. 370), Międzynarodowej konwencji (nr 10) w sprawie wieku dopuszczania dzieci do pracy w rolnictwie, przyjętej w Genewie dnia 16 listopada 1921 r. (Dz. U. z 1925 r. Nr 54, poz. 376), Międzynarodowej konwencji (nr 11) o prawie zrzeszania się i koalicji pracowników rolnych, przyjętej w Genewie dnia 12 listopada 1921 r. (Dz. U. z 1925 r. Nr 54, poz. 378), Międzynarodowej konwencji (nr 12) w sprawie odszkodowań za nieszczęśliwe wypadki przy pracy na roli, przyjętej w Genewie dnia 12 listopada 1921 r. (Dz. U. z 1925 r. Nr 54, poz. 380), Międzynarodowej konwencji (nr 15) ustalającej najniższy wiek dopuszczania młodocianych do pracy w po-

mieszczeniach podpokładowych i w kotłowniach, przyjętej w Genewie dnia 11 listopada 1921 r. (Dz. U. z 1925 r. Nr 54, poz. 386), Konwencji (nr 19) o traktowaniu pracowników obcych na równi z krajowymi w zakresie odszkodowania za nieszczęśliwe wypadki przy pracy, przyjętej w Genewie dnia 5 czerwca 1925 r. (Dz. U. z 1928 r. Nr 63, poz. 576), Konwencji (nr 29) dotyczącej pracy przymusowej lub obowiązkowej, przyjętej w Genewie dnia 28 czerwca 1930 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 20, poz. 122), Konwencji (nr 42) dotyczącej odszkodowania za choroby zawodowe (zrewidowanej), przyjętej w Genewie dnia 21 czerwca 1934 r. (Dz. U. z 1949 r. Nr 31, poz. 235), Konwencji (nr 45) dotyczącej zatrudnienia kobiet przy pracach pod ziemią we wszelkiego rodzaju kopalniach, przyjętej w Genewie dnia 21 czerwca 1935 r. (Dz. U. z 1958 r. Nr 29, poz. 124), Konwencji (nr 95) dotyczącej ochrony płacy, przyjętej w Genewie dnia 1 lipca 1949 r. (Dz. U. z 1955 r. Nr 38, poz. 234), Konwencji (nr 98) dotyczącej stosowania zasad prawa organizowania się i rokowań zbiorowych, przyjętej w Genewie dnia 1 lipca 1949 r. (Dz. U. z 1958 r. Nr 29, poz. 126), Konwencji (nr 105) o zniesieniu pracy przymusowej, przyjętej w Genewie dnia 25 czerwca 1957 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 39, poz. 240) oraz Konwencji (nr 115) dotyczącej ochrony pracowników przed promieniowaniem jonizującym, przyjętej w Genewie dnia 22 czerwca 1960 r. (Dz. U. z 1965 r. Nr 8, poz. 45).

Minister Spraw Zagranicznych: *w z. J. Winiewicz*

308

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 23 listopada 1966 r.

w sprawie podpisania przez Maltę Konwencji o Międzyrządowej Morskiej Organizacji Doradczej, sporządzonej w Genewie dnia 6 marca 1948 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 57 lit. a) Konwencji o Międzyrządowej Morskiej Organizacji Doradczej, sporządzonej w Genewie dnia 6 marca 1948 r. (Dz. U. z 1961 r. Nr 14, poz. 74), nastąpiło w dniu 22 czerwca 1966 r. podpisanie przez Maltę wyżej wymienionej konwencji.

W związku z tym, że podpisanie nastąpiło bez zastrzeżenia co do przyjęcia, konwencja ta weszła w życie dla Malt w dniu podpisania.

Minister Spraw Zagranicznych: *w z. J. Winiewicz*